

Sygn. akt *XI Ka 552/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Dobrzańska

Protokolanta sek. sąd. Małgorzata Polaczek

przy udziale oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu dnia 19 lipca 2016 roku

sprawy M. S. (1) s. Z. i I. z domu K. ur. (...) w P.

obwinionego z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 9 marca 2016 roku sygn. akt *II W 139/15*

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną karę grzywny obniża do 500 (pięciuset) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 50 (pięćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych jako zwrot wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI Ka 552/16 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Puławach uznał M. S. (1) za winnego popełnienia wykroczenia z art. 107§1 kw i wymierzył mu karę 2.000 zł grzywny, zasądził od obwinionego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot poniesionych przez nią kosztów zastępstwa procesowego a wysokością zryczałtowanych wydatków postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelację wniósł obwiniony M. S. (1). Zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 82§1 kpw i art. 410§1 kpk poprzez oparcie wyroku na protokołach zawierających niepełne zeznania świadków oraz obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 107§1 kw w zw. z art. 24§1 kw poprzez wymierzenie grzywny przekraczającej górną granicę zagrożenia tą karą. Ponadto w kolejnych punktach zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 8 kpw w zw. z art. 4 i 7 kpk poprzez jednostronną, tendencyjną ocenę zeznań świadków.

Wskazując na powyższe obwiniony wniósł o uniewinnienie go, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna w zakresie zarzutu obrazę prawa materialnego. Okazała się natomiast niezasadna co do obrazę prawa procesowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do obrazu przepisów postępowania przez oparcie się na protokołach zawierających niepełne zeznania świadków, to stwierdzić należy, że dowodem w postępowaniu karnym są m.in. protokoły pisemne z przebiegu rozprawy wymagane dla czynności mających istotne znaczenie dla sprawy (art.37§1 i 2 kpw). W art. 37 § 10 kpw przewidziany jest tryb sprostowania protokołu pisemnego. Obwiniony złożył wniosek o sprostowanie protokołów rozpraw z dnia 3 i 9 marca 2016r. (k.178) i wniosek ten nie został uwzględniony (k.190). W takim stanie wartość dowodową mają protokoły rozprawy w takim kształcie, w jakim zostały podpisane przez przewodniczącą rozprawy i protokolanta. Nota bene – złożone przez obwinionego przekłady zapisów rozprawy jako załączniki do wniosków o sprostowanie rozprawy (k.178-185 i 196-203) nie odbiegają w istocie od tego, co zostało zapisane w protokołach, a tylko M. S. w pismach forsuje swoją ocenę znaczenia dowodów.

Kolejny zarzut dotyczy jednostronnej i tendencyjnej oceny wyjaśnień obwinionego i zeznań świadków Z. S., I. S., J. S., E. P., A. P. i M. W.. Do pierwszej grupy należą wyjaśnienia i zeznania rodziców obwinionego a do drugiej zeznania niekorzystne dla niego. Skarżący oprócz swojej własnej oceny nie przedstawia żadnych argumentów na poparcie tezy, że sąd orzekający dopuścić miał się naruszenia art. 7 kpk przez odstępianie od zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Kontrola odwoławcza motywów orzeczenia nie ujawniła takich mankamentów. Wręcz przeciwnie – ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie 7 kpk. Prawem sądu jest danie wiary jednemu dowodowi a odmowa wiarygodności innym i przedstawione w uzasadnieniu argumenty są wystarczające, by zaakceptować zaprezentowany tok rozumowania sądu meriti. Pozostaje on pod ochroną art. 7 kpk i nie nosi cech dowolności (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2004 r., sygn. akt V KK 158/04, publ. OSNKW rok 2004, nr 11-12, poz. 107).

Podnieść w tym miejscu tylko można, że eksponowanie przez M. S. (1) utrzymywania kontaktów z byłą żoną po rozwodzie – czemu ona nie zaprzeczała, samo w sobie nie świadczy o niepokojeniu jej w takim zakresie, na jaki wskazywały dowody uznane za wiarygodne. Zeznania E. P. i A. P. stanowiły wsparcie dla zeznań pokrzywdzonej, ale w oczywisty sposób nie mogły być tak pełne jak jej własne relacje. Również zeznania funkcjonariusza policji M. W. są odbiciem relacji uzyskanych od osób, które zwracały się do niego o interwencję z racji pełnionych obowiązków funkcjonariusza publicznego, a co nie świadczy o braku wartości dowodowej.

Przeprowadzone na rozprawie odwoławczej dowody nie wniosły niczego istotnego i nie zmieniły zaprezentowanego wyżej stanowiska. Złożony zapis rozmowy z dzielnicowym M. W. dotyczy zgłoszenia przez obwinionego „wchodzenia mu w drogę” przez byłego teścia i nie ma związku z przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Stanowisko M. S. (1), iż sprawa jest wynikiem zemsty byłej żony za rozwód, pozostaje wyłącznie jego subiektywnym odczuciem.

Rację należy przyznać obwinionemu natomiast w zakresie zarzutu naruszenia prawa materialnego (co zauważył sam sąd orzekający, str. 8 uzasadnienia), bowiem grzywnę orzeczono w wysokości przekraczającej górną granicę ustaloną przez ustawodawcę na 1. 500 zł. Wobec powyższego wyrok musiał być skorygowany w tej części. Sąd II instancji uznał, iż kara orzeczona na poziomie 500 zł odpowiada dyrektywom art. 33 kw oraz uwzględnia okoliczności z art. 24§3 kw. Przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości uwzględnia różnorodność i natężenie podejmowanych działań wobec pokrzywdzonej, ich rozciągnięcie w okresie niemal miesiąca. Natomiast wymiar grzywny odpowiada ustaleniu, że wprowadzie obwiniony nie osiąga dochodów, ale jest człowiekiem w pełni sił, nie mającym nikogo na utrzymaniu. Uciążliwość jego nagannych działań w stosunku do byłej żony, zaciętrzewienie i brak skruchy stanowiły o wymierzeniu dość wysokiej grzywny zgodnie z art. 33§3 kw.

Nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu poza granicami środka odwoławczego i sformułowanym zarzutami (104§ 1 kpw, 440 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw), Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1, 10 ust. 1 (opłata obejmuje obie instancje), 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych

(Dz.U.1983.49.223 j.t.), zaś o wydatkach na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art.119 kpw i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.).